

podle §u 391 tr. zák. byli oba obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni. Obžalovaní ohlásili odvolání do viny a trestu. Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 17. prosince 1926 bylo vyhověno odvolání obžalovaných, napadený rozsudek byl změněn, a oba obžalovaní byli podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostěni z těchto důvodů: Obžalovaní pronesli zažalované urážlivé výroky při hlavním přelíčení dne 23. října 1926. Soukromí obžalobci nerozšířili obžaloby pro přestupek urážky na cti, ani si nevyhradili stíhání jich a podali obžalobu teprve dne 27. října 1926, tedy až čtvrtý den, tedy podle poslední věty §u 263 tr. ř. pozbyli práva obžalované pro přestupek urážky na cti stíhati.

Rozsudkem odvolacího soudu byl porušen zákon. Odvolací soud podle obsahu důvodů odvolacího rozsudku vychází z předpokladu, že závadné výroky byly obžalovanými proneseny při hlavním přelíčení, konaném dne 23. října 1926. Předpoklad ten jest v přímém rozporu se spisy, neboť nejen v obou soukromých obžalobách jest výslovně uvedeno, že zažalované výroky padly po skončeném přelíčení dne 23. října 1926, nýbrž také podle tvrzení obou obžalovaných — viz protokol o hlavním přelíčení ze dne 6. listopadu 1926 — byly zažalované výroky proneseny po hlavním přelíčení dne 23. října 1926 a také svědek Antonín K. výslovně potvrdil, že výroky obžalovaným za vinu kladené byly proneseny po hlavním přelíčení, a posléze také rozsudek soudu první stolice zjišťuje, že výroky, jimiž obžalovaní byli uznáni vinnými, byly učiněny po hlavním přelíčení dne 23. října 1926. Postup, který nařizuje § 263 tr. ř. k zachování práva stíhati čin nově na jevo vyšlý, jest nutným pouze tehdy, když nový čin vyjde na jevo při hlavním přelíčení; vztáhl-li tedy soud odvolací ustanovení § 263 tr. ř. na nový trestný čin obžalovaného, který nevyšel na jevo při hlavním přelíčení, nýbrž se udál mimo hlavní přelíčení, a vyslovil-li, že nebylo přípustno obžalované pro tento čin stíhati z důvodu §u 263 odst. druhý tr. ř., porušuje výrok ten zákon v ustanovení §u 263 tr. ř. Bylo proto podle §§ 33, 479 a 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2782.

»Potrestáním« (pro přestupek) nelze v článku I § 9 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. rozuměti jen vyměření trestu, nýbrž zahrnuje v sobě také odsouzení.

(Rozh. ze dne 14. května 1927, Zm I 216/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu v Plzni jako soudu odvolacího ze dne 10. prosince 1926 porušen byl ve výroku o vině, pokud jím byl čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným, označen jako zločin nedokonané krádeže podle §§ 8, 171 a 173 tr. zák., zákon v ustanovení článku I. §u 9 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. po případě zákona ze

dne 21. prosince 1925, čís. 257 sb. z. a n., výrok ten se v dotyčném směru zrušuje a obžalovaný se uznává vinným přestupkem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171 a článku I. § 9 zákona čís. 471/1921; ostatní části rozsudku toho zůstávají nedotčeny.

D ů v o d y:

Při hlavním přelíčení, konaném u okresního soudu v Přešticích dne 27. října 1926 proti obžalovanému pro přestupek nedokonané krádeže, spáchaný pokusem odciziti srnku ku škodě lesní správy v D. L., usnesl se okresní soud vzhledem k tomu, že zástupce poškozené ocenil srnku tu na 231 Kč, postoupiti spisy státnímu zastupitelství v Plzni pro půtahy zločinu. Státní zastupitelství vrátilo spisy okresnímu soudu v Přešticích s návrhem na potrestání obžalovaného pro přestupek podle §u 8, 171 a 460 tr. zák. a §u 9 a článku I. zákona čís. 257/25. Okresní soud vynesl rozsudek sprostující a k odvolání veřejného obžalobce krajský soud v Plzni jako soud odvolací rozsudkem ze dne 10. prosince 1926 změnil rozsudek v ten způsob, že obžalovaného uznal vinným, že dne 28. září 1926 v K. v lese T. vniknuv do lesa lesní správy v D. L. za tím účelem, by z držení a bez přivolení této správy pro svůj užitek odňal jednoho srnce v ceně 231 Kč, tedy cizí věc movitou v ceně přes 200 Kč, předsevzal čin ke skutečnému provedení zločinu krádeže, který čin však pro překážku odjinud v to příšlou nebyl dokonán, čímž spáchal zločin nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173 tr. zák. a odsoudil ho podle §u 460 tr. zák. a § 9 článku I. zák. čís. 257/1925 sb. z. a n. do vězení na 10 dnů a ke ztrátě práva volebního. Odvolací rozsudek, pokud kvalifikuje čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným, jako zločin nedokonané krádeže podle §§ 8, 171 a 173 tr. zák. porušuje zákon. Odvolací soud vychází patrně z názoru, že, užije-li se ustanovení §u 9 článku I. zákona z 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., jehož platnost byla zákonem ze dne 21. prosince 1925, čís. 257 sb. z. a n. prodloužena do 31. března 1929 — jest toliko trest vyměření podle sazby určené na korrespondující přestupek, kdežto kvalifikace činu jako zločinu zůstává nezměněna. Názor ten nemá však v onom zákonu opory, jak plyne již z doslovu ustanovení citovaného §u, jenž ustanovuje, že veřejný obžalobce může při zločinech tamže uvedených na místě návrhu podle §u 6 navrhnouti p o t r e s t á n í p r o p ř e s t u p e k, má-li za to, že hledíc ku povaze činu, znehodnocení peněz a k malé nebezpečnosti pachatelově pro cizí majetek je potrestání to dostatečným. Zákon dopouští tedy, jsou-li řečené podmínky splněny, toliko potrestání p r o p ř e s t u p e k; slovo »potrestání« jest rozuměti ne pouze v užším smyslu jako vyměření trestu, nýbrž ve smyslu širším, zahrnujícím v sobě jak odsouzení tak i vyměření trestu. Tomu odpovídá i dikce v trestním zákonu obvyklá (viz § 2 písm. g) druhý odstavec, §§ 236, 237 tr. zák.). Opačný výklad vedl by ostatně k tomu důsledku, že by k souzení o takových činech nemohl býti příslušným okresní soud a důsledně v opravném řízení také ne krajský soud jako soud odvolací. Bylo proto podle §u 33, 479 a 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.